

NEDERLANDSE EDITIE

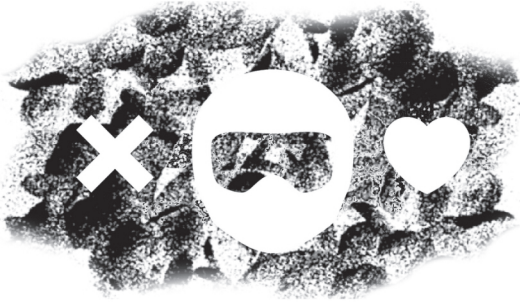
GA OP JE
KNEIEN
EN BID

CAUGHT UP

INTO DARKNESS # 2

NAVESSA ALLEN

1 JUNIOR

Het bloed zat overal. In mijn shirt getrokken, op mijn broek gespat, onder mijn korte nagelranden verstopt. Dit was precies waarom ik altijd van top tot teen zwart droeg. Bij elke andere kleur zou het bloed te opvallend zijn, maar met zwart kon je de natte plekken makkelijker verklaren: iemand had een drankje naar me gegooid, of een voorbijrijdende auto had een plas geraakt waardoor ik nat was gespetterd. In de loop der jaren had ik talloze smoesjes moeten bedenken.

Gelukkig had ik er vanavond geen nodig, want het regende als de pleuris. Boven me flitste de bliksem, waardoor de hoge flatgebouwen in de verte werden uitgelicht in zilver en wit. De donder denderde erachteraan en deed de ramen van naburige gebouwen trillen. Op avonden als deze leek de stad net Gotham. Gruwelijk, gevaarlijk.

Ik wendde mijn blik af van de storm. Drie figuren stonden naast me aan de rand van de rivier, allemaal in het zwart gekleed, omdat zij net als ik wisten hoe bloedirritant bloedvlekken konden zijn. Ze bewogen niet, hun ogen waren doods terwijl ze strak voor zich uit staarden. Hun jassen wapperden om hen heen als losgeslagen vleugels. Weer flitste

er een bliksemschicht langs de hemel; hij baadde ons in zilver. We leken eerder op een stel aasgieren die op het punt stonden zich op een lijk te storten dan op vier broers die iets te vieren hadden.

Vier dagen. Het regende al vier fucking dagen en de rivier was zo opgezwollen van al het regenwater dat de auto die we er net in hadden geduwd, moeiteloos werd meegezogen. Misschien hadden we geluk en dachten de smerissen dat de eigenaar was meegesleurd door een plotselinge overstroming en was verdronken, in plaats van wat we écht met hem hadden gedaan.

In mijn ooghoek lichtte een rode gloed op. Ik draaide me om en zag dat mijn jongste broer, Greg, een sigaret naar zijn lippen bracht.

‘Die dingen worden je dood nog,’ zei ik.

Hij blies de rook de wind in. ‘Niet als iets anders me eerst te pakken krijgt.’

Daarop draaide hij zich om en liep weg, met Stefan vlak achter zich aan.

Alec, de broer die het dichtst bij me in de buurt kwam qua leeftijd, ving mijn blik op over de ruimte die de anderen tussen ons achterlieten. ‘Zijn we klaar hier?’ vroeg hij.

Ik knikte. Ja, we waren klaar hier. Tommy Marchetti was uit de weg geruimd. Precies zoals pa had opgedragen.

Alec zette de kraag van zijn jas omhoog tegen de regen en liep achter onze jongere broers aan. Ik bleef alleen achter en keek toe hoe de achterkant van Tommy’s BMW langzaam verdween in het pikzwarte water.

De oude klootzak was eindelijk weg, voorgoed van het toneel verdwenen, en ik kon me geen beter verjaardagscadeau wensen.

Ik wachtte net lang genoeg om zeker te weten dat de auto

niet plotseling weer boven zou komen drijven, en liep toen het pakhuis in dat aan de oever lag. De vloer was van beton en de houten planken van de muren waren zo oud dat de wind er bij elke rukwind doorheen float. Maar hé, ik stond tenminste droog.

Mijn broers stonden onder het vale licht van een tl-buis met hun ogen gericht op een grote rode veeg op de vloer.

Alec wees ernaar. 'Wat wil je dat we hiermee doen?'

'Chloor,' zei ik.

Hij liep naar een kast achter in de ruimte.

Ik keek Greg aan. 'Hij heeft veel gebloed.'

Gregs donkere ogen ontmoetten de mijne terwijl hij nog een trek van zijn sigaret nam. 'Verse lijken doen dat.'

Ik mocht dan wel 'Junior' zijn, maar Greg leek van ons allemaal het meest op pa. Zeker nu het plezier langzaam uit zijn ogen verdween en dezelfde afgestompte blik op zijn gezicht kroop die wij al jaren hadden.

Alec kwam weer bij ons staan en we deden een paar stappen achteruit terwijl hij een hele fles bleekwater over de vlek leeggoot. Toen hij klaar was, gooide hij de lege fles richting een hoop ander afval in de hoek. Deze plek had ooit toebehoord aan een visboer, tot de lokale industrie instortte. Nu was het eigendom van een kennis van mijn vader, een man die de andere kant op keek als wij het af en toe gebruikten.

Alec draaide zich naar me toe. 'Wil je nog steeds uitgaan?'

Ik keek hem recht aan. 'Wat denk je zelf?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik ben ervoor in als jij dat ook bent.'

Stefan wierp Alec een 'meen je dit nou serieus'-blik toe, die hij volledig miste. Greg, naast Stefan, keek naar mij. Hij wachtte op mijn besluit. Als oudste was ik de leider. De persoon in wie pa het meeste vertrouwen had, degene tot wie

mijn broers zich wendden voor richting. Soms wenste ik dat iemand anders verdomme een beslissing zou nemen, zodat ik niet de hele tijd zo fucking veel hoefde na te denken.

Ik richtte mijn blik weer op Alec. 'Nee, ik wil niet uitgaan. Ik ben doorweekt en kapot, en tegen de tijd dat we allemaal gedoucht en omgekleed zijn, is het twee uur 's nachts en gaat alles dicht.'

'Dus je gaat je laatste verjaardag als twintiger verdrietig en alleen doorbrengen?' vroeg Alec. 'Klinkt best deprimerend.'

Ik schudde mijn hoofd en begon me te irriteren. 'Ik heb hem niet alleen doorgebracht. We hebben een familiediner gehad en daarna mochten we met z'n vieren op dit leuke uitje.' Hij deed zijn mond open om iets terug te zeggen, maar ik kapte hem af. 'We zijn hier klaar. Het zal me aan m'n reet roesten wat jullie drie de rest van de nacht doen, maar ik ga naar mijn appartement. Zeg tegen pa en ma dat ik een paar dagen weg ben.'

Zonder op antwoord te wachten liep ik weg. Misschien was het deprimerend, maar ik wilde gewoon alleen zijn. Ik wilde rust, de stilte van mijn eigen plek, en die zou ik nooit krijgen als ik met m'n klootzakkerige broers meegang naar het huis van onze ouders.

Mijn appartement lag niet ver van de haven, tien minuten lopen misschien, en ik was toch al doorweekt, dus ik gaf geen fuck om de regen. Het voelde bijna lekker om een beetje koud te worden. De verstikkende zomerse hitte was over de stad neergedaald, en met al dat water om ons heen was de lucht vochtig en bedompt. De storm blies er een beetje van weg, maar ik wist dat dat tijdelijk was. Als we geluk hadden, kregen we een of twee koelere dagen voordat het kwik weer over de dertig kroop.

Op het trottoir snelden mensen langs me heen. De

meesten liepen voorovergebogen alsof dat hen kon beschermen tegen de stortregen, maar ik liep rechtop in de hoop dat de regen de sporen van mijn zonden weg zou spoelen. Fuck, ik was moe. En niet vanwege wat ik net had gedaan. Dit was een uitputting die tot op het bot ging, die aan me knaagde als een dol geworden wolf.

Ik vroeg me af of mijn vader zich ooit zo had gevoeld. Of ons 'werk' hem net zo zwaar viel. In tegenstelling tot mij was hij niet in de maffia geboren. Hij had een plek tussen de loopjongens veroverd en zich langzaam omhoog gevochten. Nu was hij de man bij wie de grote jongens aanklopten als ze hun rotzooi opgeruimd wilden hebben. Maar omdat hij zichzelf tegenwoordig te goed vond om zijn handen nog vuil te maken, delegerde hij dat werk.

Er trok een humorloze grijns over mijn lippen. Natuurlijk viel het werk hem niet zwaar. Hij was niet degene die het uitvoerde. Ik wel. Of nou ja, mijn broers en ik. Wij droegen alles. Het risico gepakt te worden. Het risico gewond te raken. Het risico dat we nooit meer zouden kunnen slapen, omdat elke keer dat we onze ogen sloten, de beelden van wat we hadden gedaan ons dreigden te verdrinken in onze eigen herinneringen.

Of misschien was ik de enige die dat had. Misschien was ik gewoon een sombere klootzak omdat ik mijn verjaardag niet in de stad had gevierd zoals ik had gepland, maar had doorgebracht aan de kade, bezig met het creëren van nóg meer nachtmerries voor mezelf.

Ik schudde mijn hoofd en richtte me op mijn omgeving. Deze wijk was oud, en dan niet op een charmante manier, maar oud op de vergeten manier die ervoor zorgde dat de wijk tot nu toe buiten schot was gebleven bij de renovaties die de rest van de stad overspoelden. De bakstenen gebouwen langs

de straat stonden dicht op elkaar en waren maar een paar verdiepingen hoog. Op het trottoir lagen plassen die het neonlicht van winkels weerspiegelden. Kleine groepjes mensen schuilden onder luifels, rookten sigaretten of praatten met vrienden terwijl ze wachtten tot de regen ophield. In deze buurt zat de arbeidersklasse, vooral immigranten, en dat zag je overal terug in de straten. Het was een goede plek om vermist te raken. Om onopgemerkt te blijven. En daarom had ik hier een appartement gehuurd.

Meestal hield mijn vader ons graag dichtbij omdat hij een paranoïde ouwe man was. Mijn broers en ik sliepen, ondanks dat we allemaal in de twintig waren, nog regelmatig in onze oude slaapkamers. Maar op avonden als deze bleef ik weg. Als ik moest verdwijnen. Mijn hoofd leeg moest maken voordat ik weer in staat was om onder de mensen te zijn. De geluiden en beelden van de stad herinnerden me eraan dat de wereld door bleef gaan. Dat mensen hier gewoon hun leven leidden, zich totaal niet bewust van de duisternis die net onder het oppervlak lag te sudderen.

Het gaf me hoop. Het herinnerde me eraan dat er meer was dan dood en verderf en de constante dreiging om de rest van mijn leven achter de tralies door te brengen.

Tegen de tijd dat ik de onopvallende deur bereikte, ingeklemd tussen een juwelier en een bakkerij, was ik méér dan klaar om uit de regen te zijn. Bovenaan een smalle trap lag mijn kleine studio, donker en muf, met een schimmelgeur in de lucht die sprak van verwaarlozing. Wanneer was ik hier voor het laatst geweest? Een maand geleden? Twee? Het voorjaar was in een waas voorbijgevlogen, afgetrapt door een onbedoelde moord die mijn debiele nicht Aly en haar vriendje hadden gepleegd. Hun slachtoffer was een seriemoordenaar geweest, maar ook de telg van een miljardairsfamilie, en het had mijn hele familie tijd en mankracht gekost om de FBI

ervan te overtuigen dat Bradley Bluhm nog leefde en op de vlucht was.

In die periode bereikte papa's paranoia een nieuw hoogtepunt en hij had zijn kinderen nauwelijks nog uit het oog verloren. Waarschijnlijk zou ik ervanlangs krijgen dat ik juist vanavond niet thuis was gekomen, maar ik had wat tijd voor mezelf nodig.

Ik klikte op het lichtknopje naast de deur en was opgelucht toen een lamp in de hoek aansprong. Ik had tenminste niet vergeten de nutsvoorzieningen te betalen. In het zachte licht kwam een compacte ruimte tevoorschijn die je het best kon omschrijven als functioneel. Rechts het bed, links de bank, recht vooruit de keuken met een deur naast de koelkast die naar de badkamer leidde.

Ik pakte schone kleren, ging naar de badkamer en draaide het water zo heet mogelijk. Roze stroompjes liepen naar het putje terwijl ik de laatste restjes bloed van mijn huid schrobde. In mijn hoofd speelde ik het beeld opnieuw af van Tommy's auto die onder het zwarte wateroppervlak verdween, en ik grijnsde. Ik was blij dat hij weg was. Hij was een van de laatste obstakels tussen mij en zijn dochter.

Lauren Marchetti.

Het meisje met wie ik was opgegroeid in de 'oude buurt', zoals we Little Italy noemden voordat mijn ouders ons verhuisden naar een chique buitenwijk. Ze zat een klas onder mij en aan het einde van mijn laatste jaar was er iets tussen ons gebeurd wat compleet uit de hand liep. Het werd zo erg dat ze uiteindelijk van school veranderde.

Ik sloot mijn ogen en dacht terug. Mijn glimlach verdween van mijn gezicht toen ik me de vuisten van Tommy herinnerde die tegen mijn kaak beukten, zijn woedende stem die zei dat als ik zijn dochter ooit nog een keer aankeek, hij me zou vermoorden. Daarna was ik naar huis gegaan, rechtstreeks naar

mijn kamer, in de hoop de schaamte te verbergen dat een oude vent me in elkaar had geslagen. Maar mijn vader had me onderschept, één blik op mijn gezicht geworpen en meteen geëist dat ik vertelde wat er was gebeurd.

Ik schudde mijn hoofd terwijl het water over me heen stroomde, en dacht aan wat een naïef kind ik toen nog was. Zelfs op mijn achttiende, zelfs na alle shit die ik al had gezien en gedaan. Pa had het verhaal uit me getrokken en ik was doodsbang geweest dat hij de boel alleen maar erger zou maken door in de aanval te gaan tegen Tommy. Maffiamannen stonden er nou niet bepaald om bekend dat ze beledigingen aan hun familie zomaar lieten gaan. Maar in plaats van dat hij met wraakplannen kwam, kwam hij met nóg meer dreigementen.

Nou, Tommy was er niet meer om zijn dreigementen waar te maken. En ik was ook niet meer zo bang voor mijn ouweheer als vroeger. Ik was er klaar mee. Klaar met wachten. Ik had bijna tien jaar afstand gehouden van Lauren. Dat God maar genade mocht hebben met wie zich nu nog tussen ons durfde te wringen.

Nadat ik klaar was met douchen, stopte ik mijn vieze kleren in een zak en bracht die naar een afvalcontainer om de hoek. Containers waren perfect om bewijs te dumpen. Tegen de tijd dat de politie achterdochtig werd, lag het afval al op de vuilstort. En succes met het doorzoeken daarvan. Zelfs áls ze mijn kleren uiteindelijk vonden, zouden regen, vuiligheid en de rest van het rottende afval alles zo vervuild hebben dat sporen onbruikbaar zouden zijn in de rechtbank.

Eenmaal terug schopte ik mijn schoenen uit bij de voordeur en liet me op de versleten bank vallen. En toen deed ik wat ik elke avond deed, zonder uitzondering: ik pakte mijn telefoon uit mijn broekzak, opende mijn favoriete socialemedia-app en ging meteen naar Laurens profiel. Haar

pagina stond vol met halfnaakte foto's van zichzelf, allemaal perfect belicht en vakkundig geposeerd.

Tussen die posts door verschenen flarden van haar dagelijks leven: waar ze had geluncht, een foto waarop ze haar monsterlijke hond knuffelde, een kiekje van haar met een protestbord in de hand. De foto van vandaag liet haar zien in een strak zwart pak, handenschuddend met een oudere witte vrouw in een kantoor. Ik glimlachte toen ik het zag. Aan Marion Blackwell had ze een zware dobber gehad. Lauren probeerde al maanden een afspraak met het raadslid te krijgen in de hoop haar stem te winnen voor een nieuwe gemeentelijke verordening om sekswerk veiliger te maken. De conservatievere Blackwell had Lauren telkens afgehouden, maar een beetje graafwerk had het cokeprobleem van haar zoon aan het licht gebracht. En het enige wat nodig was geweest om haar van gedachten te doen veranderen en de meeting te accepteren, was de dreiging om foto's van hem te lekken terwijl hij lijntjes snoof achter in een stripclub.

Ik had véél verder willen gaan om die foto van Lauren te mogen zien waarop ze er zo triomfantelijk uitzag. Ze had een lange weg afgelegd sinds ze dat stille, brildragende meisje was geweest dat altijd een armvol studieboeken bij zich droeg. Deze rondborstige godin leek nauwelijks nog op haar, maar het bewijs was onmiskenbaar: grote bruine ogen, een wipneus, dat kleine spleetje tussen haar voortanden, en het verraderlijkste detail: een schoonheidsvlekje net onder haar linkeroog.

Ik scrolde terug naar boven, klikte op de link in haar bio en mijn Me4U-app verscheen in beeld. Lauren was vastberaden om te strijden voor de rechten van sekswerkers omdat ze er zelf één was.

En ik was haar grootste fan.

Net onder haar profiel stond een kleine knop waarmee je

een voor jou gemaakte video van haar kon aanvragen. Ik tikte erop en stuurde mijn nieuwste verzoek, met een bericht erbij.

IK

Goed gedaan met Blackwell vandaag. Ik ben trots op je. Laat me nu maar zien hoe trots je bent op jezelf, Lauren.

'Ik verlangde naar haar en ik ben een man die altijd krijgt wat hij wil.'

Nico 'Junior' Trocci weet dat Lauren Marchetti verboden terrein is. Zij is knuffels en regenbogen, terwijl Junior in een wereld van geweld en verdorvenheid leeft. Mannen zoals hij krijgen geen vrouwen zoals zij. Daarom heeft hij haar op de middelbare school van zich weggeduwd en sindsdien afstand gehouden.

Maar wanneer Junior Lauren online opzoekt, ontdekt hij dat de verlegen boekenwurm van vroeger verdwenen is. In plaats daarvan ziet hij een opvallend mooie vrouw die haar sociale media vult met schaars geklede foto's van zichzelf en een link naar een nabijgelegen playclub. Juniors onschuldige nieuwsgierigheid verandert al snel in een duistere obsessie. Lauren van een afstand bekijken is niet genoeg; hij moet haar de zijne maken.

'Hij is meedogenloos; een wandelende rode vlag. Gelukkig is rood mijn lievelingskleur.'

Lauren is geïntrigeerd door de mysterieuze man die steeds in haar club opduikt en haar wildste verlangens aanwakkert. Maar terwijl hun flirterige appjes een diepere connectie tussen hen vormen, maakt Lauren zich zorgen dat ze echte gevoelens voor deze norse vreemdeling begint te krijgen. Wanneer hun verlangens naar een hoogtepunt stijgen, is het de vraag wie van de twee de ander zal verleiden.

 SVM
PUBLISHING

 [SVM PUBLISHING.BE](https://www.instagram.com/svmpublishing.be)

 [SVM PUBLISHING](https://www.facebook.com/svmpublishing)